

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: A. A., nar. X,
 st. přísl. X,
 t. č. bytem X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
 se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 5. 10. 2018, č. j. OAM-658/ZA-ZA05-ZA17-PD1-R2-2014,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Včasně podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) brojila žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2018, č. j. OAM-658/ZA-ZA05-ZA17-PD1-R2-2014 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o

neproloužení doplňkové ochrany podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

2. K tomu krajský soud dodává, že napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co bylo původní rozhodnutí žalovaného o neproloužení doplňkové ochrany ze dne 17. 3. 2017, č. j. OAMP-658/ZA-ZA05-ZA17-PD1-2014 (dále též „původní rozhodnutí žalovaného“), zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 3. 2018, č. j. 32 Az 5/2017 – 35 (dále též „zrušující rozsudek“).
3. Důvodem pro zrušení původního rozhodnutí žalovaného byla skutečnost, že posuzoval azylovou situaci žalobkyně pouze formálním způsobem, aniž by se v souladu s ustálenou judikaturou zabýval dostatečně skutečnými životními podmínkami vnitřně vysídlených osob a reálnou možností žalobkyně využít institutu vnitřního přesídlení. Současně se žalovaný podle názoru zdejšího soudu dostatečně nezabýval tím, zda došlo k významné a trvalé změně poměrů na Ukrajině, pro které byla žalobkyni doplňková ochrana udělena.

II. Napadené rozhodnutí

4. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval tím, proč nebyly v případě žalobkyně splněny podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany. V této souvislosti žalovaný s odkazem na opatřené informace o zemi původu žalobkyně uvedl, že došlo k zásadním změnám v zemi původu žalobkyně, protože nejsou dány důvody pro prodloužení doplňkové ochrany.
5. Předně se žalovaný zabýval aktuální bezpečnostní situací v domovské zemi žalobkyně. K tomu uvedl, že došlo ke stabilizaci ozbrojeného konfliktu, který je nadále omezen pouze na tzv. linii dotyku. Žalobkyně ovšem pochází z města Mariupol, které není okupovaným územím a nachází se v Doněcké oblasti, kde na linii dotyku dochází k vojenským incidentům mezi nepřátelými stranami. Jak jsou tyto incidenty intenzivní a skutečně postihují tamní obyvatelstvo, je dle žalovaného velmi sporné, a to taktéž na základě výpovědi samotné žalobkyně, když sestra žalobkyně dochází po celou dobu v Mariupolu do základní školy, její otec a matka se v daném městě a jeho okolí rovněž zdržují a po celou dobu nezvolili možnost svého přesídlení do stabilních míst Ukrajiny, což je naprostá většina ukrajinského území. Sestra i matka žalobkyně za ní přijely v srpnu 2018 do Brna a pak se zase navrátily zpět do Mariupolu, tudíž se potvrdilo, že v současnosti je tamní konflikt skutečně ve fázi zamrznutí a sporadické incidenty se dějí na linii dotyku fronty.
6. Pokud by ale žalobkyně nechtěla následovat rodinu do bezpečných lokalit města Mariupol či jeho okolí, může pro své přesídlení zvolit jakékoliv jiné bezpečné místo v její vlasti. Situace na Ukrajině od roku 2014 dosáhla změny trvalých a zásadních rozměrů. Samotné město Mariupol se nestalo tzv. okupovaným územím a život v něm či oblastech nesouvisejících bezprostředně s linií dotyku je možný. Pokud by ale žalobkyně přesto chtěla na rozdíl od její rodiny pro svůj budoucí život zvolit jiné místo Ukrajiny, žalovaný neviděl překážky, které by jí v tom měly bránit. Na Ukrajině

existují sítě sociálních služeb a přesto, že ekonomické poměry jsou tam nižší nežli v ČR, zcela jistě nelze hovořit o perzekuci nebo možnosti založení reálné hrozby vážné újmy v případě jejího návratu do vlasti a přesídlení na jiné místo Ukrajiny. Neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu pak po svém návratu do vlasti nečelí žádným obtížím a jejich postavení se nijak neliší od osob, které se na Ukrajinu běžně navrací z dlouhodobých pobytů mimo vlast. K samotnému institutu vnitřně vysídlené osoby a osobě žalobkyně žalovaný připojil, že je sporné, jestli má žalobkyně na samotnou finanční a sociální pomoc, která je těmto osobám přiznávána, nárok, neboť sama pochází z neokupované oblasti

a její rodina v ní stále setrvává. Po svém návratu do vlasti ale může žalobkyně tyto sociální

a finanční programy zkusit využít a žalovaný neviděl překážky, vyjma byrokratických, které by jí v tom měly bránit. Na Ukrajině existuje zákonný rámec pro poskytnutí ochrany vnitřně přesídleným osobám, chrání je před diskriminací, nuceným navrácením a zjednodušuje jejich přístup k sociálním a ekonomickým službám. Pokud pak mezi vysídlenci existují ohrožené skupiny, jde zejména o Romy vzhledem k absenci jejich dokladů a neinformovanosti, staré a postižené lidi s problémy volného pohybu. Žalobkyně se ale může volně přemístit na jakékoliv místo Ukrajiny i bez zapojení do těchto programů. Jde o osobu mladou, bez závazků, svéprávnou a schopnou se o sebe v plné míře postarat.

7. Vzhledem k vývoji situace na Ukrajině, která se vyjasnila co do vztahu k osobě žalobkyně,
a celkovým podmínkám žalobkyni nic nebrání v další legalizaci jejího pobytu v ČR z titulu pobytového zákona, který je k tomu určen.
8. Žalobkyni jako občance Ukrajiny nic nebrání žít na jakémkoliv místě její vlasti, pro které
se sama rozhodne (včetně návratu na bezpečná místa Mariupolu či jeho okolí ke své rodině),
a vzhledem k jejím individuálním poměrům ani nemusí využít statusu vnitřně vysídlené osoby, který její vláda přiznává občanům ze zasažených území.

III. Žaloba

9. V žalobě ze dne 23. 10. 2018, doručené krajskému soudu následujícího dne, žalobkyně nejprve shrnula skutkový stav a dosavadní procesní postup.
10. Dle názoru žalobkyně porušil žalovaný ustanovení § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších podpisů (dále též „správní řád“), § 53a odst. 4 ve spojení s § 17a a § 14a odst. 1 zákona o azylu.
11. Žalobkyně především upozornila na to, že žalovaný při vydávání napadeného rozhodnutí zcela ignoroval závazný právní názor zdejšího soudu a zároveň porušil princip legitimního očekávání a zákazu tzv. překvapivých rozhodnutí. Žalovaný si nejenom neopatřil žádné nové informace o zemi původu žalobkyně ve vztahu k posouzení možnosti vnitřního přesídlení, ale nevycházel ani z těch, které byly ve spisu zařazené před vydáním původního rozhodnutí žalovaného. Žalovaný přehlédl požadavky na posuzování možnosti

vnitřního
tj. zejména reálnost, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Žalovaný
ignoroval informace žalobkyně, na základě kterých poukazovala na několik
konkrétních problémů, a ani nezkoumal faktickou situaci žalobkyně v případě, pokud
by využila vnitřního přesídlení.

12. K udělení doplňkové ochrany žalobkyni v roce 2015 přistoupil žalovaný z důvodu, že nebylo možné vyloučit její přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Nemožnost návratu žalobkyně do vlasti shledal žalovaný v nepřehlednosti bezpečnostní situace a možnosti šíření nepokojů v její zemi. Odůvodnění vlastního rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany tedy není precizní a v podstatě nespecifikuje konkrétní skutečnosti, proč právě žalobkyni hrozí ve vlasti skutečné nebezpečí vážné újmy. Žalovaný sice uvedl, že situace na Ukrajině od roku 2014 dosáhla změny trvalých a zásadních rozměrů, avšak z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, v čem konkrétně žalovaný shledal změnu trvalých a zásadních rozměrů, v porovnání s obdobím, kdy žalobkyni doplňkovou ochranu udělil.
13. Žalovaný tedy porušil povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť si pro své rozhodnutí neopatřil dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi původu žalobkyně. Žalovaný neunesl své důkazní břemeno a neshromáždil dostatek informací z různých zdrojů o zemi původu žalobkyně. Žalovaný shromáždil pouze pět zdrojů zpráv o zemi původu žalobkyně, z toho tři jsou informace poskytnuté českými zastupitelskými úřady, jejichž transparentnost je dle žalobkyně sporná. Bylo povinností žalovaného v rámci řízení zjistit, jakým způsobem se ozbrojený konflikt dotýká obyvatel města Mariupol, a to na základě shromážděných dostatečně aktuálních a přesných informací z různých zdrojů. Z jedné ze shromážděných zpráv přitom vyplynulo, že okolí města Mariupol patří mezi konfliktem nejvíce zasažené oblasti. Je zarážející, že v původním rozhodnutí žalovaného žalovaný nerozporoval skutečnost, že v místě bydliště žalobkyně je bezpečnostní situace špatná, neboť tam probíhá ozbrojený konflikt a svůj závěr o neprodlení doplňkové ochrany žalovaný založil výhradně na tom, že žalobkyně může využít možnosti vnitřního přesídlení. Nyní žalovaný zpochybňuje i to, že by ve městě Mariupol byla bezpečnostní situace zhoršená. Napadené rozhodnutí nezdůvodňuje, na základě čeho žalovaný dospěl k tak radikálně odlišnému názoru, pokud je již dle něj situace roky stejná. Žalobkyně nepochybně skutečnost, že ozbrojený konflikt na Ukrajině nemá charakter totálního konfliktu, v důsledku kterého by každý civilista byl ohrožen na životě. Pro účely udělení, resp. prodloužení doplňkové ochrany, však postačuje, aby konflikt probíhal na omezeném území státu. V napadené rozhodnutí abscentuje koherentní a přezkoumatelná argumentace
založená na znalosti aktuálních poměrů v zemi původu žalobkyně a jejich srovnání se stavem, který byl hodnocen jako odůvodňující přiznání doplňkové ochrany.
14. Žalobkyně dále namítala nezákonný postup žalovaného v rámci jejího seznamování s poklady pro vydání rozhodnutí, když uvedla, že tento úkon byl proveden bez přítomnosti tlumočníka. Při podání žádosti žalobkyně uváděla, že jazykem, kterým se dorozumí, je ruština. Ačkoliv žalobkyně do jisté míry rozumí českému jazyku, psaný text jí dělá problémy. Žalobkyně tak byla zkrácena na svém právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

15. Zároveň žalobkyně namítla, že jí byly během seznámení s podklady pokládány otázky, které nesouvisely se samotnými podklady pro vydání rozhodnutí, ale které se týkaly života její rodiny na Ukrajině. Následně žalovaný z těchto informací vycházel. Takový postup nemá oporu v zákoně a odporuje samotnému účelu úkonu seznámení s poklady pro vydání rozhodnutí. Pokud chtěl žalovaný od žalobkyně zjišťovat nové skutečnosti, měl žalobkyni pozvat k pohovoru v souladu s ustanovením § 23 zákona o azylu. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu přitom nezakotvuje žádné právo správního orgánu zjišťovat nové skutečnosti, což je s ohledem na povahu úkonu naprosto nevhodné.
16. Žalobkyně proto závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 14. 12. 2018 uvedl, že se otázkou vnitřního přesídlení zabýval důkladně a napadenému rozhodnutí není co vytknout. Žalobní argumentace v mnohem ani nereaguje na obsah napadeného rozhodnutí a setrvává na obecném hodnocení situace v oblasti linie dotyku, do které zahrnuje i oblast Mariupolu, přestože ze zpráv nic takového nevyplývá. Z těchto zpráv je naopak zřejmé, že v současnosti je tamní konflikt skutečně ve fázi zamrznutí a vyjma sedmikilometrové oblasti v okolí linie dotyku, kde dochází ke sporadickým bojům, se neprojevuje a nerozšiřuje.
18. Stran možnosti vnitřního přesídlení žalovaný uzavřel, že je s ohledem na bezproblémovou situaci v Mariupolu otázkou, zda je třeba volit jako možnost řešení tamní situace institut vnitřního přesídlení. K tomu však uvedl, že pokud by se i žalobkyně přesídlit chtěla, neměla by ona konkrétně čelit větším problémům, když problematické je pouze přesídlování pouze u některých skupin obyvatelstva, do kterých však žalobkyně nepatří.
19. Žalovaný upozornil na to, že reformní snahy na Ukrajině a již provedené reformy jsou často pozitivně hodnoceny orgány Evropské unie, čehož výraz je mj. skutečnost, že byla Ukrajina zařazena na seznam bezpečných zemí u řady evropských zemí a v současné době je jednáno o jejím zařazení i v rámci ČR.
20. Námitka žalobkyně o absenci přítomnosti tlumočníka při seznámení se s podklady nemá oporu v provedeném řízení. Žalobkyni naznačovaný zákaz kladení otázek při tomto úkonu nemá oporu v zákoně. Klást žalobkyni otázky v průběhu celého správního řízení je v souladu se zásadou legální licence, podle níž je právně dovoleno vše, co není právem zakázáno.
21. Žalovaný proto uzavřel, že napadené rozhodnutí je věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, netrpící vadami vytýkanými v žalobě. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu.
23. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
25. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
26. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobkyně nenamítala, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
27. Žalobkyní byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
28. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.

12. 2011,
č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „*(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas.*“ Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
29. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7.

2004,

č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit

ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno

či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

30. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
31. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobkyni ani v jednom z jejích odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
32. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sama žalobkyně s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v

případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobkyně nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

33. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
34. Krajský soud předně uvádí, že napadeným rozhodnutím bylo opětovně rozhodnuto o neprodloužení doplňkové ochrany, která je jako jedna z forem mezinárodní ochrany zakotvena v ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu, které stanovuje, že *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle druhého odstavce daného ustanovení dále platí, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
35. V této souvislosti je dále v ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu uvedeno, že *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
36. K tomu je vhodné doplnit, že doplňkovou ochranu lze udělit pouze za předpokladu, že jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v ustanovení § 14a zákona o azylu, přičemž důkazní břemeno leží na straně správního orgánu, který je povinen obstarat si dostatek relevantních podkladů nezbytných k tomu, aby byla věrohodnost výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu potvrzena či vyvrácena. V opačném případě je povinen považovat žadatelem tvrzené skutkové okolnosti za nesporné, resp. musí z nich vycházet při posuzování důvodů pro udělení či prodloužení doplňkové ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62, a ze

dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

37. Z ustálené judikatury dále vyplývá, že při výkladu a následné aplikaci zákonem stanovených podmínek pro prodloužení doplňkové ochrany je třeba na principu klauzule *rebus sic stantibus* zohledňovat, zda v průběhu času došlo k podstatné změně okolností, za kterých byla doplňková ochrana podle ustanovení § 14a zákona o azylu udělena (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Azs 315/2018-46, a ze dne 25. 5. 2020, č. j. 9 Azs 76/2020-39).
38. O tomto přístupu svědčí rovněž právní úprava zakotvená v čl. 16 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU, který stanovuje, že *státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti přestávají být osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu, jestliže okolnosti, které vedly k přiznání statusu doplňkové ochrany, přestanou existovat nebo se změni do té míry, že ochrany již není třeba. Při uplatňování odst. 1 přihlížejí členské státy k tomu, zda je změna okolností natolik významná a dlouhodobá, že osoba, která má nárok na doplňkovou ochranu, již není vystavena reálnému nebezpečí vážné újmy*.
39. Jak již bylo zdůrazněno ve zrušujícím rozsudku zdejšího soudu, žalovaný je v souladu s eurokonformním výkladem dotčených ustanovení zákona o azylu povinen případné neprodloužení doplňkové ochrany s odkazem na absence hrozby vážné újmy přezkoumatelně zdůvodnit. Za tímto účelem musí předložit přesvědčivou a logicky provázanou argumentaci, která je založena na znalosti aktuálních a relevantních informací o zemi původu, pakliže jejich srovnání se stavem v době udělení doplňkové ochrany svědčí o tom, že rozhodné okolnosti se v daném místě trvale změnily do té míry, že prodloužení doplňkové ochrany již není v případě žadatele zapotřebí.
40. V nyní projednávané věci byla žalobkyni doplňková ochrana původně uložena z důvodu toho, že pochází z oblasti Ukrajiny postižené ozbrojeným konfliktem, protože jí hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. V této souvislosti bylo v rozhodnutí žalovaného o udělení mezinárodní ochrany doplněno, že žalobkyně nemá dostatečné zázemí k tomu, aby si dočasně zajistila bydlení a obživu v jiných (ozbrojeným konfliktem) přímo nepostižených oblastech, a to také v souvislosti s nedostatky státního systému sociální podpory určené na pomoc vnitřně vysídleným osobám.
41. Krajský soud připomíná, že mezi žalobkyní a žalovaným není ani nadále sporná skutečnost, že ve městě Mariupol ve východní části Ukrajiny, ze kterého žalobkyně pochází, není bezpečnostní situace uspokojivá, neboť daná oblast je stále pod kontrolou proruských separatistických jednotek, což může vést k eskalaci dříve vyvolaného ozbrojeného konfliktu. Jak jsou ozbrojené incidenty v městě Mariupol intenzivní a jak skutečně postihují tamní obyvatelstvo, je však dle žalovaného sporné, a to již s ohledem na výpověď žalobkyně, dle které její sestra dochází celou dobu v daném městě do základní školy a rodiče žalobkyně v Mariupolu rovněž žijí a po celou dobu nezvolili možnost svého přesídlení do stabilních míst Ukrajiny. Současně ovšem žalovaný doplnil, že pokud žalobkyně nebude chtít následovat svojí rodinu do bezpečných lokalit ve městě Mariupol či jeho

okolí, může pro své přesídlení zvolit jakékoliv jiné bezpečné místo její vlasti. Z toho důvodu nebyla doplňková ochrana žalobkyni prodloužena.

42. Zdejší soud dále uvádí, že k bezpečnostní situaci na Ukrajině se v minulosti opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, např. v usnesení ze dne 18. 4. 2019 č. j. 9 Azs 410/2018-38: „*K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády.“ Nejvyšší správní soud se zabýval i změnou vývoje bezpečnostní situace na Ukrajině. K tomu zdejší soud odkazuje na usnesení kasačního soudu ze dne 27. 6. 2019 č. j. 1 Azs 412/2018-28, ve kterém dospěl k závěru: „*Shromážděné podklady potvrzují, že na Ukrajině došlo od roku 2015 ke zklidnění situace, přičemž reálné nebezpečí se týká tzv. linie dotyku v Doněcké a Luhanské oblasti. Sousední oblasti nejsou bezpečnostními incidenty zasaženy. Lze tak souhlasit se závěrem, že na rozdíl od situace, kterou žalovaný posuzoval při vydání rozhodnutí ze dne 7. 10. 2014, č. j. OAM-328/ZA-ZA14-ZA14-2014, není nyní již dán důvod předpokládat hrozící nebezpečí vážné újmy (resp. nejistoty ohledně této újmy) v Chersonské oblasti, ze které stěžovatelka pochází. K aktuální situaci v této oblasti se ostatně Nejvyšší správní soud vyjádřil v usneseních citovaných městským soudem (č. j. 8 Azs 132/2018 - 41 a č. j. 1 Azs 198/2018 - 28). Právě změna situace na Ukrajině byla důvodem pro neprodloužení doplňkové ochrany stěžovatelky. Jelikož žalovaný řádně doložil a zdůvodnil změnu situace, nemohlo dojít k porušení zásady legitimního očekávání.“ Uvedené závěry lze nepochybně aplikovat i na nyní posuzovaný případ.**
43. V tomto ohledu krajský soud konstatuje, že uplatnění institutu vnitřního přesídlení je projevem subsidiární povahy mezinárodní ochrany, která by měla být udělována pouze za předpokladu, že žadateli nemůže být poskytnuta efektivní ochrany ze strany jeho domovského státu. V rámci posouzení možnosti uplatnění tzv. vnitřní ochrany musí být podle Nejvyššího správního soudu zohledněna čtyři základní kritéria, která vymezil ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74: „(1) *zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv*“.
44. Uvedené podmínky musí být podle názoru Nejvyššího správního soudu splněny kumulativně. Při jejich posouzení je třeba zohlednit celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele. Kromě právní a faktické možnosti využití vnitřní ochrany tak bude nutné, aby příslušný správní orgán věnoval pozornost mimo jiné

věku, zdravotnímu stavu, rodinným vazbám, ekonomické situaci či jiným relevantním okolnostem, které se týkají samotného žadatele o mezinárodní ochranu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93).

45. Pokud se jedná o naplnění výše uvedených podmínek pro využití institutu vnitřního přesídlení, krajský soud podotýká, že první tři podmínky jsou v případě žalobkyně splněny, což ostatně ani v žalobě nerozporovala. Z dostupných informací o zemi původu vyplývá, že ozbrojený konflikt je omezen pouze na tzv. linii dotyku, resp. že se týká pouze východní části Ukrajiny, a to konkrétně Luhanské a Doněcké lidové republiky. V tomto kontextu je pak obyvatelům dotčených území umožněno, aby se přesídlili do jiných oblastí Ukrajiny, které jsou pod kontrolou tamní vlády, aniž by jim hrozilo riziko, že budou navraceni.
46. Podstata argumentace žalobkyně spočívala v tom, že v jejím případě žalovaný nevyhodnotil aktuální poměry v zemi původu, nedostatečně se zabýval možností žalobkyně v případě vnitřního přesídlení a neobstaral se aktuální a relevantní podklady o zemi původu žalobkyně.
47. K tomu krajský soud předně uvádí, že žalobkyni byla doplňková ochrana udělena v roce 2015, tedy v době, kdy ozbrojený konflikt na Ukrajině eskaloval, což se nepochybně projevilo v okamžitém a rozsáhlém nárůstu vnitřně přesídlených osob, na který nebyla nově ustanovená vláda schopna efektivně reagovat, a to rovněž ve vztahu k zajištění dostatku pracovních příležitostí, bytových prostor a sociální podpory. Stejným způsobem ostatně žalovaný argumentoval již v rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany, byť okrajovým způsobem.
48. Zdejší soud přistoupil ke zrušení původního rozhodnutí žalovaného proto, že žalovaný se dostatečně nezabýval osobní situací žalobkyně v souvislosti s reálnou možností využití systému státní pomoci při vnitřním přesídlení, když v rámci odůvodnění daného rozhodnutí toliko odkázal na existenci jednotlivých vládních opatření, přestože z informací a zpráv o zemi původu byly patrné problémy spojené s jejich neefektivností.
49. Pro účely vydání napadeného rozhodnutí naopak žalovaný dostatečným způsobem zhodnotil nově obstarané informace o zemi původu žalobkyně týkající se rovněž problematiky vnitřního přesídlení, a to při současném zohlednění jak vývoje situace, tak osobních poměrů a možností žalobkyně jako žadatelky o prodloužení doplňkové ochrany, přičemž rovněž dostatečně a logicky zdůvodnil, z jakého důvodu dospěl k závěru, že rozhodné okolnosti se v zemi původu žalobkyně trvale změnily do té míry, že prodloužení doplňkové ochrany již není v případě žalobkyně zapotřebí.
50. K tomu je vhodné doplnit, že žalovaný nijak nezpochybnil skutečnost, že situace vnitřně vysídlených osob je v mnoha ohledech nadále problematická, což se projevuje zejména ve vztahu k obstarání si dlouhodobého bydlení a zaměstnání, přičemž tyto problémy vyplývají rovněž z podkladů, jež byly žalovaným shromážděny. Na druhou stranu žalovaný na základě informací o zemi původu zdůraznil, že také v tomto směru nastaly pozitivní změny, byť mohou žadatelé ze skupiny vnitřně přesídlených osob čelit jistým byrokratickým

překážkám skrze čerpání sociálních a finančních programů. Z podkladů pro vydání rozhodnutí rovněž vyplývá přijetí právní úpravy mající za následek zjednodušení systému vyplacení státní podpory pro registrované vnitřně vysídlené osoby. Ačkoliv tedy nelze hovořit o tom, že by situace vnitřně vysídlených osob na Ukrajině byla bezproblémová, dochází podle aktuálních informací k postupné stabilizaci nejen politické, nýbrž také ekonomické situace,

což se postupem času projevuje rovněž ve snahách o zdokonalení systému státní podpory vnitřně vysídlených osob a o jejich integraci do společnosti. Nejsou pak dány indicie svědčící

o tom, že by počet vnitřně vysídlených osob měl narůstat, což by se projevilo ve větší zátěži systému a jeho dalším selhání a kolabování. Ekonomická a sociální nejistota nadto postihuje nejen vnitřně vysídlené osoby, nýbrž také zbytek místního obyvatelstva.

51. Pro účely posouzení důvodů pro prodloužení doplňkové ochrany pak bylo zásadní, zda jsou v případě žalatelky dány specifické okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že jí bude přístup k získání vlastního či státem poskytovaného bydlení, obživy a jednotlivým formám sociální pomoci odepřen či výrazně ztížen.
52. V tomto ohledu žalovaný poukázal nejen na skutečnost, že žalobkyně je zdravou a samostatnou osobou v produktivním věku, která je schopna se o sebe v plné míře postarat. Současně žalovaný připomněl, že rodina žalobkyně žije nadále (i přes tvrzenou špatnou bezpečnostní situaci) ve městě Mariupol, přičemž z vyjádření žalobkyně nevyplývalo, že by měla rodina žalobkyně v plánu se z tohoto města kvůli bezpečnostní situaci odstěhovat do bezpečnějších míst na Ukrajině. Z toho žalovaný pouze nad rámec svých závěrů dovodil, že je poté otázkou, jak moc je situace v Mariupolu tíživá, když se jí ani rodina žalobkyně doposud nepokusila vyřešit přestěhováním do jiné části Ukrajiny a nadále setrvává v Mariupolu, kde sestra žalobkyně chodí kontinuálně do školy a rodiče žalobkyně v místě pracují.
53. K dané problematice lze odkázat též na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na usnesení ze dne 8. 8. 2018 č. j. 10 Azs 80/2018-40, ve kterém zmínil, že: „*Nic nenasvědčuje ani tomu, že by případnou překážku v možnosti přesídlení mohly představovat státní orgány. Ukrajinské státní orgány se naopak snaží těmto osobám pomoci přijetím různých opatření. Žalovaný i městský soud upozornili na ukrajinský zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob, který zaručuje soubor práv vnitřně vysídleným osobám - mimo jiné ochranu před diskriminací a nuceným návratem, a zjednodušuje přístup k sociálním a ekonomickým službám.*“ Podle zdejšího soudu tak žalovaný nepochybil, otázku možnosti vnitřního přesídlení žalobkyně dostatečně zvažoval a na základě shromážděných podkladů o Ukrajině dospěl k tomu, že by případné vnitřní přesídlení žalobkyně bylo možné. S tímto závěrem soud souhlasí. V tomto směru dává krajský soud žalovanému za pravdu v tom, že žalobkyni nelze v kontextu informací o zemi původu považovat za osobu, která by byla ve srovnání s jinými vnitřně vysídlenými osobami formálně či s ohledem na svůj věk a zdravotní stav znevýhodněna, a to jak při hledání práce, tak některé z dostupných forem bydlení (srov. také rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 10. 2018, č. j. 33 Az 2/2018-53).

54. Ačkoliv pak nelze automaticky vycházet z toho, že rodina žalobkyně disponuje dostatkem finančních prostředků, aby ji v případě přesídlení do bezpečnější části Ukrajiny aktivně podporovala, lze předpokládat, že jí mohou pomoci alespoň s vyřízením dalších záležitostí, které jsou spojeny s registrací za účelem čerpání některé formy státní podpory či získání jiných benefitů, které jsou ukrajinskou vládou v oblasti bytové, sociální a finanční politiky (nově) poskytovány.
55. Osobní poměry žalobkyně tedy nesvědčí o tom, že by patřila do kategorie vnitřně vysídlených osob, jejichž úspěšnost při hledání bydlení a zajištění obživy by byla s ohledem na místní podmínky *a priori* ztížena. Podle názoru zdejšího soudu se jedná o zásadní skutečnost, která již byla žalovaným v kontextu aktuálních informací a zpráv o zemi původu řádně zohledněna.
56. Na rozdíl od žalobkyně krajský soud nesdílí závěr, že napadené rozhodnutí je založeno na svévoli či libovůli, neboť se pohybuje v mantinelech závazného právního názoru obsaženého ve zrušujícím rozsudku, přičemž žalovaný evidentně všechny vytýkané otázky řádně vypořádal za použití aktuálních podkladů o situaci v zemi původu žalobce.
57. Pokud se týká námítky žalobkyně, že při úkonu seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí nebyl přítomen tlumočnický do jazyka ruského, čímž měla být žalobkyně zkrácena na svém právu řádně se seznámit s materiály a písemnostmi, nemohl krajský soud této námitce přisvědčit. Ve správním spisu se nachází mj. prohlášení o jazyce ze dne 20. 9. 2018 (tj. v den provedení úkonu seznámení se s poklady pro vydání rozhodnutí), dle kterého žalobkyně žádala, aby řízení o udělení mezinárodní ochrany s ní bylo v jazyce českém, případně v jazyce ruském. V závěru protokolu o seznámení s poklady rozhodnutí ze dne 20. 9. 2018 je poté uvedeno: „*Seznámení s podklady rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany bylo na žádost žadatelky provedeno v jazyce českém dne 20. 9. 2018.*“ Z obsahu tohoto protokolu nadto nikterak nevyplývá, že by žalobkyně stran absence tlumočnicka do jazyka ruského cokoliv v průběhu daného úkonu namítala, byť by to bylo pochopitelné za situace, kdy by měla např. problémy s porozuměním textu. Naopak je z protokolu zřejmé, že se žalobkyně s podklady pro vydání rozhodnutí seznámila a k těmto se dále nikterak nevyjádřila. Pokud tedy žalovaný nepřizval k danému úkonu tlumočnicka do jazyka ruského, jednal zcela v souladu s předchozím prohlášením žalobkyně a tomuto postupu nelze cokoliv vytknout.
58. Jestliže žalovaný kladl žalobkyni otázky stran rozhodných skutečností ještě v průběhu úkonu seznámení se s podklady rozhodnutí, nezpůsobil ani tento postup nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z položených otázek je zřejmé, že chtěl žalovaný pouze zaktualizovat případné skutečnosti týkající se žádosti žalobkyně stran jejích osobních a rodinných poměrů v zemi původu. Veškeré informace, které žalobkyně uvedla, však fakticky pouze potvrdily skutečnosti, jež žalobkyně konstatovala již dříve v průběhu správního řízení, nejednalo se tedy o žádné novoty. Rozhodně tedy nelze skutečnosti uváděné v daném protokolu považovat za další podklad pro vydání rozhodnutí, se kterým by měla být žalobkyně seznámena při novém úkonu seznámení s podklady. Tím, že žalobkyně předmětný protokol řádně podepsala, stvrdila jím, že se se skutečnostmi zanesenými v protokolu seznámila a je s nimi srozuměna. Krajský soud proto vyhodnotil rovněž tuto námitku za nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

59. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
60. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. října 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.